

1 Ora de culcare

Cu prăpastie în cap
personajul se afundă în întunericul visului,
coșmarul de ieri visul dulce de azi.
Crezi că minciuna te salvează?
Când toate ușile se închid în fața ta,
geamurile de lemn se sparg
cioburi mii, pe podeaua odăii bunicii
taci când îți spun
urletul tău îngroașă aerul
atmosfera te sufocă,
Familie? Nu, tu?
Încredere? Niciodată
Speranță? Moartă de mult
Stinge becul, e ora de culcare...

2 Oniric

Personajul fuge
descoperă în sine prăpastia
încercând să o evite cade în adâncul visului
cerul îl scufundă într-o baie de nori.
Din dulce totul devine negru,
Paliativ sentiment
înoată
se scufundă mai mult
Te sufoci?
Te zbați?
Oniric îmi zâmbești de sub perdeaua groasă
cerul te scufundă mai tare
ireal
ești imaginar
De ce vrei să treci de frontiera visului?
Înaltul cerului nu-ți e destul?
cu cât se zbate mai mult nimicul îl scufundă
Mai are rost?
Visează în continuare
personaj auster

3 Bolnav

De ce sensibilitatea e așa o povară?
Personajul continuă să rămână sumbru
auster într-o lume închisă la culoare

indiferența este cea mai bună variantă
Dar cum?
când orice mic detaliu îi frânge inima de hârtie
când orice vorbă negândită îi face timpanul să sângereze
"Cum aş putea să rezist când existența mea se învâрте în jurul agoniei?"
ești sensibil
Știu
Îți dispersezi gândurile în subconștient
atent la orice emoție, de orice natură
Înțelegi de ce te doare? Nu?
E simplu
prea simplu
"Mă doare?"
Da...
doare când ești bolnav...

4 Realizarea

"Sunt bolnav?" se întreabă personajul
și dacă da,
oricum diagnosticul nu rezolvă problema.
"Râzi!" ți-au spus
Mai poți să râzi după perdeaua groasă?
te ascunzi...
de mine,
de tine,
de lume.
Tu cel cu adevărat,
cel facut din hartie învechită și mototolită,
suflat de gânduri și trăiri,
te ascunzi
sub perdeaua groasă a unui zâmbet fals
brodat de joc actoricesc prea bine învățat.
"Soluția..."
nu râsul,
ci moartea.

5 Sfârșit

Zac pe podea
sute, mii de personaje
toate cu povești diferite,
dar același final.
Pierdut printre ele e și personajul meu drag.

...săracu de tine.

Lupta ta grefată de prăpastia din capul tău

Oxcilezi între viață și pieire.

ești avangard, greu de înțeles.

"Altfel" îmi șoptești

da

zaci întins pe spate

pieptul tău nu se mai umple cu aer,

pata roșie crește, se umflă parchetul odăii bunicii

"Cine am fost?"

un prost ...